

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 34/02-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., bytom Z., pre porušenie základných práv v súvislosti s jeho väzbou v trestnom konaní vedenom proti nemu na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 1 T 79/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2002 doručená sťažnosť J. T., bytom Z. (ďalej len „navrhovateľ“).

Navrhovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že bol rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene sp. zn. 1 T 79/95 zo 17. novembra 1995 v spojení s uznesením Krajského súdu

v Banskej Bystrici z 26. januára 1996 oslobodený spod obžaloby a prepustený z väzby, v ktorej sa nachádzal od 7. februára 1995, na slobodu.

Po nadobudnutí právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu vo Zvolene požiadal navrhovateľ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Ministerstvo spravodlivosti navrhovateľom uplatnený nárok odmietlo uznať s odôvodnením, že navrhovateľ v čase rozhodnutia o jeho vzatí do vyšetrovacej väzby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 1 T 79/95 nebol nikde zamestnaný, nemal žiadne príjmy, a preto nespĺňa podmienky na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa vyššie citovaného zákona.

Navrhovateľ taktiež žiadal o započítanie doby strávenej vo vyšetrovacej väzbe do trestu uloženého mu v inej trestnej veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností, keďže žiadostiam navrhovateľa nebolo vyhovené, žiadal navrhovateľ ústavný súd o „nápravu a odstránenie stále ešte trvajúcej krivdy“, ako aj o to, aby mu bol „akýmkoľvek zákonným spôsobom a postupom vrátený a vynahradený jeden rok života, odňatý bezdôvodne“.

Sťažnosť navrhovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Navrhovateľ predovšetkým neuviedol, porušenie ktorých svojich základných práv alebo slobôd namieta, a nepredložil dôkazy o svojich tvrdeniach.

K sťažnosti taktiež nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd listom zo 6. februára 2002 upozornil navrhovateľa na zákonom vyžadované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na to, že jeho sťažnosť tieto zákonné náležitosti nespĺňa, a zároveň ho vyzval, aby v lehote 21 dní od doručenia uvedenej výzvy nedostatky svojej sťažnosti odstránil a pripojil k nej splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu nereagoval a nedostatky svojej sťažnosti v súdom stanovenej lehote neodstránil.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažnosť navrhovateľa zo 16. januára 2002 nespĺňa zákonom predpísané náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ, aj napriek tomu, že výzva ústavného súdu zo 6. februára 2002 mu bola doručená 15. februára 2002, nedostatky svojej sťažnosti do dnešného dňa neodstránil, hoci bol na možnosť jej odmietnutia v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upozornený.

Vzhľadom na túto skutočnosť bola sťažnosť navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2002